

Ruhumda yükselen ateş.

Böyle lafları sevmiyorum. Ne ruhu, ne ateşi, nereden nereye neden yükseliyor?

Edebiyat yapmanın komik geldiği zamanlardayız. Edebiyat yapmanın anlamsız geldiği. İnsanın edebiyatla yatıp kalkmasındaki anlam çocukluk mu, yoksa züppelik mi? Büyüklük değil, akıllılık değil, o kesin ama olana olduğundan fazla değer verme konusunda...

Eskiden *bilgi sahipleri* için de böyle düşünürdüm. Bir şeyleri biliyor olman, dünyanın bu bilgiden ibaret olduğunu sanman için yeterli değil. İnsan olduğunu ve insanın sınırlarını bilmek. Edebiyat da aynı hastalığın başka semptomu. Kendi sınırlarını hafife alan insanın, söz aracını gereksiz işlerde kullanması.

Ne gerekli? diyeceksin? Edebiyat gereksizse, gerekli olan ne olabilir?